

EL COMIAT

TONI VALL

LAURA GÓMEZ

CASA LEOPOLDO

Adéu, la vida continua

El restaurant del carrer Sant Rafael ha abaixat la persiana després de gairebé vuitanta anys de vida, durant els quals s'hi han oficiat cerimònies gastronòmiques elevades als altars per Vázquez Montalbán

Hi havia tantíssima gent que hi anava perquè entre les seves parets s'hi trobava com a casa seva... D'aquells indrets on, sense saber per què a ciència certa, un se sent protegit i sap que no li pot passar res dolent. Hi havia anat poques vegades, dues o tres amb prou feines, però conec persones per a qui Casa Leopoldo era una pàtria. Costa d'explicar amb paraules quan un és feliç davant d'un plat. Quan un estofat fa que revifis com per art d'encantament, una amanida pot ser un bàlsam, un peix ben cuinat pot alegrar-te el dia, i unes mongetes poden ser la millor cura per desposseirte de la depressió més invasiva.

Després de l'estiu, Casa Leopoldo, al carrer Sant Rafael número 24, no ha tornat a apujar la persiana. "Cerrado domingos y festivos noche y lunes todo el día", hi ha escrit. No hi posa que ja ha tancat per sempre, però a casa la Rosa Gil ja no servirán més àpats. El restaurant estava obert des del 1936, sobre el qual s'ha escrit i fabulat, s'expliquen llegendes i rondalles i s'hi han oficiat cerimònies gastronòmiques elevades als altars per la li-

teratura de Manuel Vázquez Montalbán. Pepe Carvalho hi dinava i hi sopava, ofegava les cabòries, enriquia l'ànima i trobava a faltar la Charo. El vell Barri Xino tenia a Casa Leopoldo motius de supervivència on atrapar la memòria i fer veure il·lusament que el temps no passava. Però passa, sí.

Al balcó de sobre la porta d'entrada hi penja la bugada acabada d'estendre al vaivé del vent de novembre i de la pols del trànsit. Un cotxe dels Mossos passa per davant. Patrulla i vigila perquè des de divendres passat sembla que el Raval torna a ser barri perillós per allò d'"els moros ja se sap..." Un senegalès empeny el seu carret de la compra carregat de ferralla, rampoines i tants diaris del dia abans. Just davant hi ha aparcat un camió de bombones de butà d'un model nou que ja no és taronja i ja no fa aquell soroll característic quan el repartidor les repica temeràriament amb un martell.

Girant a l'esquerra sempre ve de gust passar pel passatge Bernardí Martorell, que viu en calma perpètua. Hi ha el bar Joaquín de tota la vida. Un cartell de "no se fia" al costat de l'ampolla de Kina San

Clemente i pòsters del Barça de totes les èpoques. Demano un quinto i preguntat pel tancament del restaurant veï. "Las cosas están así", em respon el propietari. Poques paraules ja valen, ja serveixen per tota eloqüència.

Escenari de cinema

La plaça Vázquez Montalbán acull l'hotel Barceló Raval, edifici cilíndric i robust paradigma dels nous temps, de la transformació que tan bé va retratar Guerin a *En construcció*. A tocar, el també modern edifici de la UGT i als baixos la seu dels joves del sindicat amb eslògans del vell idealisme: "Rebel·la't!" Recordo escenes d'*En la ciudad*, de Cesc Gay, que passaven per allà, i la colpidora discussió d'Eduard Fernández i Vicenta N'Dongo entaulats a Casa Leopoldo i retraient-se la infidelitat.

La nova Filmoteca s'alça allà al mig, envoltada de badocs, jubilats i desposseïts. Parar-se i observar és descobrir una parella de la Guàrdia Urbana que posa una multa a un cotxe mal aparcat i escolta les excuses del conductor, que només ha parat cinc minuts per resoldre un problema amb el telèfon en una

botiga de mòbils pakistanesa. Decideixen fer la vista grossa. Els observa el lent passejar de les prostitutes del carrer Robadors, que balancegen el matí en espera de clients. Fa dies que estan en peu de guerra per reivindicar els seus drets i que no les facin fora del barri que més els agrada. Seria una ràtzia més de les moltes, literals i figurades, que cada dia viu Barcelona, per mil motius desposseïda cada dia de rastres de personalitat.

La persiana de Casa Leopoldo ja està abaixada. No es tornarà a apujar. Les parets estaven enrajolades i a la propietària li agradaven els toros. Al cap i a la fi només és una persiana abaixada. Ningú es morirà per això i la vida continua. Els passejants maten el temps amunt i avall. Entre moltes altres coses, el Raval és la pàtria de molts ciutadans que no tenen res a fer i pentinen el gat amb tenacitat. També de guiris rebotits de Paellador i emborratxats de mala sangria que deambulen mirant la guia i s'acosten a acariciar la panxa metàl·lica i lluent del gatàs de Botero. Ell passa de tot, es llepa els bigotis i s'endormisca entre el bullici de la vida. És aquella font que posaríem en un pessebre. ■